

Arrest

**nr. 128 019 van 7 augustus 2014
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 maart 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 13 februari 2014 (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat. E. BARBIEUX, die loco advocaat D. Vandersanden verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 augustus 2013 dient verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van zijn Belgisch minderjarig kind.

1.2. Op 13 februari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en een beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13.08.2013 werd ingediend door:

Naam: [...]

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 4" die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.'

Uit de gegevens van het administratieve dossier blijkt dat niet voldaan is aan het gestelde in artikel 40bis, § 2, 4° van de wet van 15.12.1980. Immers, gezien de referentiepersoon ingeschreven is op een ander adres dan betrokkene, blijkt dat betrokkene niet de intentie heeft zich bij de referentiepersoon te voegen.

Betrokkene legt volgende documenten voor als bewijs dat er toch een affectieve en financiële band met de referentiepersoon zou bestaan:

- *geboorteakte referentiepersoon: uit deze akte is enkel af te leiden dat betrokkene de vader is van de referentie-persoon; het vormt geen bewijs van het bestaan van een affectieve en financiële band*
- *vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen dd. 20.05.2003: uit dit vonnis blijkt niet dat betrokkene een affectieve en financiële band heeft met de referentiepersoon*
- *ongedateerde foto's: louter enkele foto's vormen geen afdoende bewijs van een affectieve band tussen betrokkene en de referentiepersoon*
- *schrijven FOD Financiën dd. 08.10.2013 waaruit blijkt dat betrokkene door zijn ex-echtgenote in gebreke werd gesteld en in oktober 2013 een betalingsachterstand had in het betalen van de verschuldigde onderhoudsgelden voor de referentiepersoon: uit dit document blijkt niet dat betrokkene financiële instaat voor de referentiepersoon, integendeel*
- *huurovereenkomst betrokkene dd. 02.03.2007; voorstel vereenvoudigde aangifte (inkomstenjaar 2011 - aanslagjaar 2012) waaruit blijkt dat betrokkene geen inkomsten had in 2011; aanslagbiljet algemene provinciebelasting (ongedateerd); schrijven Bureau voor Juridische bijstand dd. 24.09.2013; verklaringen op eer inkomen Woon- haven Antwerpen dd. 12.12.2012 en 06.11.2013; schrijven Woonhaven Antwerpen dd. 15.10.2013; (vertaalde) verklaring strafinrichting Ceuta (Spanje) dd. 20.11.2007; curriculum vitae; enkele sollicitaties; schrijven Vlaamse Overheid dd. 02.10.2013 mbt de aanvraag tot het bekomen van een arbeidskaart en -vergunning; documenten VDAB dd. 08.10.2013 en 29.10.2013; documenten RVA dd. 18.09.2013 en schrijven ABW dd. 24.10.2013 waaruit blijkt dat betrokkene een uitkeringsaanvraag als volledige werkloze indiende; schrijven OCMW Antwerpen dd. 06.09.2013 ivm de aanvraag tot het bekomen van een leefloon van betrokkene; documenten Nederlandse taallessen: deze documenten hebben geen enkele link met de referentiepersoon en vormen geen bewijs van het bestaan van een affectieve en financiële band*

De affectieve en financiële band tussen betrokkene en de referentiepersoon is onvoldoende bewezen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Een eerste middel is afgeleid uit de schending van de materiële en formele motiveringsplicht. Het wordt als volgt geadstrueerd:

“De beslissing dd. 13.02.2014 vormt een schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980, en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de materiële motiveringsplicht, artikel 7 van de wet van 15 december 1980 en artikel 52, §4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Zo stelt het DVZ :

“ongedateerde foto’s: louter enkele foto’s vormen geen afdoende bewijs van een affectieve band tussen betrokkene en de referentiepersoon”

Het DVZ laat echter na te specificeren en te motiveren waarom deze foto’s onvoldoende bewijs zouden zijn.

Immers, door deze foto’s wordt wel degelijk aangetoond dat er een affectieve band bestaat tussen verzoeker en zijn kind, waarbij het DVZ haar beslissing dan ook onvoldoende motiveert.

Het middel is dan ook gegrond.”

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden. In de mate dus dat verzoeker betoogt dat de verwerende partij nalaat te specificeren en te motiveren waarom de door hem voorgelegde foto’s onvoldoende bewijs zouden zijn, toont hij niet aan dat de verwerende partij niet afdoende zou hebben gemotiveerd dat “louter enkele foto’s [...] geen afdoende bewijs [vormen] van een affectieve band tussen betrokkene en de referentiepersoon”.

Een schending van de formele motiveringsplicht is niet aangetoond.

2.1.3. In de mate dat verzoeker duidelijk aangeeft het niet eens te zijn met de beoordeling van de foto’s als zijnde geen bewijs, voert hij een schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen. Echter, door eenvoudigweg te poneren dat door de foto’s wel degelijk werd aangetoond dat er een affectieve band bestaat tussen verzoeker en zijn kind, en daarmee niet meer te doen dan de verwerende partij tegen te spreken zonder meer, toont verzoeker niet aan dat deze foto’s niet deugdzzaam werden beoordeeld en de verwerende partij zich zou hebben overgegeven aan een kennelijk onredelijk oordeel. Immers, foto’s zijn een momentopname die op zichzelf gezien niet van volstaan om enige band tussen personen aan te tonen.

2.1.4. De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoeker, die overigens slechts dit ene motief van de bestreden beslissing met concrete argumenten aanvecht, geen schending van de formele of materiële motiveringsplicht aantoot. Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. In het tweede middel wordt de schending aangevoerd van het zorgvuldigheidsbeginsel, om de volgende redenen:

“Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat er een zorgvuldige voorbereiding nodig is bij de feitenvergaring.

Het nemen van een besluit moet met andere woorden zorgvuldig worden voorbereid.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding

(RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

*In casu vormt de beslissing dd. 13.02.2014 een schending op het zorgvuldigheidsbeginsel daar waar het DVZ onvoldoende rekening houdt met de bijgebrachte stukken door verzoeker.
De documenten dewelke werden bijgebracht door verzoeker werden niet door het DVZ mee in rekening genomen teneinde haar oordeel te vellen waardoor het DVZ haar zorgvuldigheidsbeginsel schendt.
De administratie neemt deze elementen dan ook onvoldoende mee in rekening om te besluiten tot de weigering op een recht op verblijf.
Het tweede middel is gegrond."*

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat een oplistijng wordt gemaakt van de door verzoeker bijgebrachte stukken, met daarbij telkens een beoordeling van de bewijskracht ervan.

Verzoeker voert vooreerst niet aan welke stukken door de verwerende partij zouden zijn veronachtzaamd bij het onderzoek dat aan het nemen van de bestreden beslissing is voorafgegaan. Evenmin toont hij aan met welke in deze stukken besloten elementen ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden. Verzoekers algemene en met geen enkel concreet gegeven ondersteunde bewering volstaat niet om een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk te maken.

Het tweede middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven augustus tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. A. DENYS,	toegevoegd griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

A. DENYS

A. WIJNANTS